

men jeg meente heller ikke, at han skulde have forudsat, at en saadan Udskrivning, som jeg udtalte, skulde være vilkaarlig. Den meget ærede Krigsminister svarede paa dette Spørgsmaal, at det ingenlunde forholdt sig saaledes, at der savnedes af Værnepligtige flere Hundrede, men jeg tillod mig at sige, at man havde Meddelelse om, at de havde været borte i hundredevis. Jeg troer gjerne, at det er muligt, at der ikke, idetmindste ikke paa en enkelt Sæsson, har været savnet flere Hundrede, men den ærede Minister sagde, at, hvad jeg havde anført, var aldeles grundløst. Hvis han skulde faae mig til at troe, at det var aldeles grundløst, saa ønskede jeg en Udtalelse om, at der ikke i Almindelighed ved de sidste Sæssioner var savnet, om ikke i Hundredevis, saa dog langt flere Værnepligtige i Holsteen end i de andre Landsdele. Dersom han skulde kunne give en bestemt Uttring derom, saa vil jeg forsøge paa, om jeg ikke er istand til at bevise ved den senere Behandling af Sagen, at det Omvendte er Tilfældet.

Krigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand glemmer, at Udskrivningsvæsenet ikke hører ind under Krigsministeriet, men hører for Kongerigets Vedkommende under Justitsministeriet, for Slesvigs Vedkommende under Ministeren for Slesvig og for Holsteens Vedkommende under Ministeren for Holsteen. Om der i et enkelt District er reist bort nogle flere end sædvanligt, af forskjellige Grunde, maaskee ogsaa for at undrage sig for Værnepligten, er Noget, som er meget muligt, men hvorom jeg ingen Visshed har; men, at det er skeet i nogen betydelig Grad, drager jeg meget i Tvivl.

Vesefely: Jeg skulde blot tillade mig en Bemærkning i Anledning af hvad jeg forytrede, og hvori et Par af de Herrer, der have hadt Ordet, ikke have erklæret sig enige. Det er nemlig med Hensyn til Begrebet „Besfatning“. Jeg troer, Besfatningen bestaaer væsentligt af 2 forskjellige Dele; den ene Deel er at bestemme Størrelsen af Mandskabet, den anden er at bestemme Maaden, hvorpaa Mandskabet skal udskrives, og jeg antager, at det Eine er ligesaa vel en Deel af Besfatningen som det Andet, og, saavidt jeg veed, er det

tvivlsomt, naar man deler den i disse 2 Ting, hvilken af dem der er den vigtigste. Der har været opfattet Tvivl, om den, der havde Ret til at bestemme Maaden, hvorpaa Mandskabet skal udskrives, ikke har nok saa stor en Magt som den, der kan bestemme Antallet af Mandskabet. Jeg har blot gjort den Bemærkning, for at gjøre opmærksom paa, at, fordi der i dette Forslag er sagt i § 2, at Størrelsen af Antallet af Mandskabet bestemmes af Fællesrepræsentationen, Spørgsmaalet dermed ikke er afgjort. Den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har bemærket, at han ikke kunde være enig i den Forskiel, jeg havde opstillet imellem, hvad der var ønskelig og hvad der var nødvendigt. Det kan naturligvis ikke paalægge mig at træde op som Forsvarer for Ministeriet, for at godtgjøre de Anskuers Rigtighed, Regjeringen har fremsat; men, idet jeg gjorde denne Bemærkning, har jeg tillige ytret, at den meget ærede Premierminister har ved Sagens 1ste Behandling opstillet denne Forskiel. Den meget ærede Finansminister har ogsaa, saavidt jeg opfattede ham, ytret, at det var ikke af synderlig Vigtighed, enten en Bestemmelse blot var ønskelig eller nødvendig, hvorimellem Grændsen ikke var synderlig stor, og, naar Ministeriet ansaae det ønskelig og urgerede meget stærkt, at det ansaae det for ønskelig, saa maatte det uden Tvivl være, fordi det ansaae det for nødvendigt. Jeg skal ikke gaae ind paa denne Distinction; thi den forekommer mig ikke at være den samme som den, der blev opstillet af den meget ærede Premierminister. Den meget ærede Finansminister gjorde dernæst opmærksom paa, at, naar man hentede et Argument, for ikke at gaae ind paa nærværende Endringsforslag, derfra, at man derved udsatte sig for, at Sagen vilde gaae tilbage til Folkethinget, og at Arbejdet derved vilde være spildt, saa maatte man erindre, at, naar Regjeringen ikke var enig i Forslaget, var Arbejdet spildt. Det er ganske vist; men det er ikke noget Særegent for denne Sag. Det er Tilfældet med enhver Lov, at, dersom de Endringer eller den Skikkelse, Loven tilsidst faaer, ikke er af den Bestaaenhed, at Ministeriet troer at kunne gaae ind derpaa, saa gaaer Ministeriet ikke ind der-